

LBRIS

We know
books

Ana Cioclov

Pădurea cu fauni

CURTEA VECHÉ

Cuprins

Ayn	9
Bărbaiii nu sunt îngeri	14
Ben și Roxy	18
Crochiuri pe oglindă	25
Esplanada	29
Fantasme de iarnă	33
Flori de lavandă	36
Îmbrățișarea unui val	41
În căutarea verii	44
La timpul trecut	48
Licitația	52
Luxemburg	56
Moartea unei păpuși	61
Monte Carlo	65

O dragoste ciudată	69
Pădurea cu fauni	73
Passion noir	85
Pe bulevard	89
Piano Bar	93
Ploaie cu parfum de femeie	96
Portretul lui Kitty	100
Poveștile Rinului	104
Primăvara bulevardului	109
Propunere indecentă	114
Rochia roșie de mireasă	118
Seri în Paris	123
Trandafirii galbeni	128
Trenul de Viena	135
Viața secretă a Franciscăi	143

Ayn

Sprrijinit de perete, uitând să numere ceasurile, Bruss se lăsa în voia soarelui tânăr, abia ieșit din iarnă. Lângă el, pe zidul cald, o mulțime de insecte se bucurau de soare, înveselind cu trupurile lor colorate tristețea julită a peretelui. Cu ochi leneși, le urmărea plăcerea cu care își desfăceau aripile transparente, spălându-le în lumină, gândind cât de fragile sunt, cum cu o singură atingere le-ar putea strivi viața, și pleoapele grele îi tresăriră, aducându-și aminte de palmele pline de sângele prelins printre degete. Încruntându-și obrazul, își adună mâinile în buzunarele sacoului, cu pumnii strânși, ghemuindu-le adânc, departe de gândul ucigaș.

Simțindu-se stăpân pe locul lui, adormi sprrijinit de zid, forfota străzii i se amesteca în momentele de visare,

căldura soarelui avea mirosul pomilor înfloriți, sub pleoapele lăsate, ochii orbiți de lumină înotau în lacrimi de aur. Era fericit. Curând, soarele începu să lunece spre marginea de zid, Bruss îl urmări răstignit pe strălucirea caldă, înghesuindu-se pe dunga de soare din ce în ce mai îngustă, căutând ultimele raze, lăsându-le să moară pe el. Lumina era acum alta, violetă, în vântul subțire și, pătruns de răcoare, își strânse haina, ținând-o cu brațele încolăcite peste piept, adulmecând cu fața ridicată spre cer înserarea cu miros de frunze tinere.

Mai rămase plimbându-se pe străzi cu gândurile învălmășite și, când noaptea cuprinse și ultima clipire a zilei, pierdut în întunericul plin de umbre, hotărî să se întoarcă acasă. Mergea cântând, o mulțime de cântece îi alergau prin urechi, le învălmășea cântând fals, printre buzele subțiri cuvintele îi ieșeau șuierat, aceleași cuvinte la nesfârșit.

– Ayn, Ayn...

Din prag, chemarea lui cerșea un răspuns și nu putea înțelege pustietatea casei. Deodată, simțindu-se străin de acel loc, în întunericul rece, uită pe unde trebuia să meargă și, pipăind nesigur drumul cu pașii, se împiedică de ceva care îi stătea în cale. Mătură panicat peretele cu mâna, căutând întrerupătorul.

Becul, atârnat scurt de tavan, desenă sub burta lui un cerc de lumină galbenă, murdară, dezvelind cu zgârcenie o parte din Bruss și din trupul întins la picioarele lui.

Era Ayn. Întinsă pe podeaua cenușie, stătea acolo printre pași și resturi de lumină Ayn, femeia frumoasă pe care el o iubea cu disperare. O adusese cândva în atelierul lui să îi pozeze, să îi coloreze împărăția de vise, să îl aștepte, risipindu-și prezența veselă printre umbrele monotone ale serilor.

Șoptindu-i un cântec care îi rămăsese pe buze, Bruss se aplecă să o îmbrățișeze, ridicând-o din drum, sprijinindu-i trupul subțire de el, gustând cu plăcere mirosul șuvițelor negre de păr, învolburate mățasos peste obrazul lui, amintindu-i de parfumul pomilor înfloriți și, strângând-o la piept, trăgându-i de-a lungul podelei picioarele înțepenite, se îndreptă spre seara care îi aștepta.

În lumina becului mic, încăperea se dezvăluia răvășită, o mulțime de amintiri și de gânduri, de cântece și de strigăte, de resturi de tristeți rămăseseră răsturnate, risipite prin colțuri, înghesuite în dulapul cu ușile deschise. Doar masa lungă din mijlocul camerei era goală, pustie de urme, de parcă niciodată nimeni nu ar fi mâncat pe ea.

Strivind cântecul printre buzele subțiri, Bruss, cu Ayn în brațe și cu pașii încurcați în rigiditatea picioarelor ei, îi purta greutatea într-un dans greoi, cu arabescuri largi care îl amețeau și cu privirile clătinate peste umărul dezgolit al femeii, căutând drumul spre masă. Ajuns în dreptul mesei, îndoindu-și genunchii, își desfăcu îmbrățișarea, eliberând-o pe Ayn, lăsând-o să lunece cu înclinare de aripă frântă pe scaun. Deodată prea singur, rămase lângă

ea cu umerii îndoși de greutate, brațele obosite păstrau încă urma formelor ei, dar palmele, palmele când și le privi erau pline de sânge, mult și roșu, prelins printre degete. Speriat, le ascunse cu repeziciune în buzunarele hainei, frecându-le obsesiv de stofa aspră.

– De unde, de unde? șopti șuierat printre buzele umede, amintindu-și că nu strivise plimbarea colorată a insectelor mici, ba chiar împărțise cu ele peretele și soarele, era nevinovat, nevinovat, iar cu capul ghemuit între umeri privi cu teamă spre Ayn: De unde?

Ayn, așezată la masă, proptită de spătarul înalt al scaunului, cu capul adânc înclinat pe umăr îl pândea printre șuvițele de păr cu priviri mari, îngropate în fixitatea sticloasă a ochilor albaștri.

De pe șevaletul din colțul camerei, portretul ei domina încăperea joasă. Culorile păstoase își curgeau frumusețea, privirile ei albastre te urmăreau de sub șuvițele negre de păr, lunecate pe obrazul cu paloarea sedefie a scoicilor bătute de soare. Bruss o pictase îndrăgostit și posesiv, dezvelindu-i cu tușe pasionale tainele nudității, pictându-le în culori de soare și vânt violet, adunând pe pânză nopțile lor de dragoste, când ea în îmbrățișarea lui își topea plăcerea cu scâncet stins, de pisică care toarce. Și fiecare noapte era altfel, în îmbrățișarea lor descopereau în fiecare noapte trăiri care le extenuau simțurile de plăcere și adormeau spre dimineață într-un somn fără vise, eliberați de timp și spațiu. Bruss, îndrăgostit, credea în

veșnicia iubirii lor, convins fiind că Ayn nu va dori să plece niciodată din îmbrățișarea lui.

Nu știa cât e ceasul, îi era foame și își aminti că ascunsesese în buzunar o portocală furată de pe o tarabă. O luă în palmă, era caldă și rotundă ca un sân de femeie și, rostogolind-o pe masă, dădu viață lemnului prăfuit.

Iar noaptea însetată de dragoste se iubea cu vântul, care despletea pomii înflorindu-i, dăruindu-se cu lacrimi de stele pe umărul pământului.

Bărbații nu sunt îngeri

Autostrada în noapte, străpunsă de farurile mașinilor care gonesc pe ea, pare o cometă vâjâind despletită. Oamenii își grăbesc mașinile, fiecare spre alt capăt de drum, dar goana lor e inutilă, noaptea autostrada pare a fi fără sfârșit.

Încetinindu-și viteza, o mașină se desprinde de panglica drumului și se îndreaptă spre zidul de întuneric de pe margine, spre refugiul de iarbă și pomi, care în lumina farurilor se dezvăluie ireal. Din mașină coboară două siluete gesticulând și, în fasciculul de lumină, gesturile lor par a fi un dans greoi de războinici.

– Max...

Strigătul ascuțit, de pasăre rănită al femeii e reproș și durere, apoi, sub ploaia loviturilor, se transformă în șoaptă plânsă, ghemuită în mâinile cu care se apără.

Gonesc pe autostrada despletită de lumini și văd strigătul strivit cum cade în genunchi, văd bărbatul care lovește și apoi se ascunde în umbră, așteptând...

Femeia îngenuncheată pe iarba albastră privește speriată spre întunericul în care bărbatul își ascunde furia și cu obrajii aprinși, umiliți de urmele palmelor lui își lunecă brațele pe răcoarea ce vine din pământ, care o cuprinde tandru, îmbrățișând-o liniștitor. Adunată peste iarba udă de lacrimile nopții, ascultă tăcerea dureroasă dintre ei, lumina rece a farurilor îi aruncă umbra, îngropând-o în desișul de frunze. Proptit de întuneric, Max o privește, încercând să își oprească furia din pumnii gata să lovească din nou.

– Max...

Strigătul ei, amestecat cu sforăitul autostrăzii, a rămas agățat în șoaptele frunzelor, un vaiet, și bărbatul, iscodindu-i obrazul de sub părul răvășit, își ascultă cu plăcere numele sufocat de plânsul femeii care, cu umerii aplecați pe genunchi și sâniî înghesuiți între brațe, își îngroapă urmele loviturilor în roua nopții. Privind-o, bărbatul știe că ar trebui să se desprindă de furia care îl stăpânește, să îi șteargă cu palmele care au lovit lacrimile de pe obraz, dar nu o face și, din noaptea în care se ascunde, pândește singurătatea femeii, așteptând...

Răsărită din pântecul nopții, luna, un ban mare de aur coclit, pare gata să se prăbușească peste autostradă,

strălucirea ei calmă descoperă tainele nopții și, parcă înflorită din pământ, femeia se ridică, clătînându-se, umbra ei se înalță peste pomi, pierzându-se lungă și subțire dincolo de vârfurile lor, lumina năvălită peste ea o dezbracă, ținându-o pe loc cu privirea orbită, asemenea unui fluture uriaș prins într-o pânză de păianjen. La un pas de ea, din umbră, Max îi privește cu ochi lacomi formele dezvelite de transparența rochiei, iar ea, înfricoșată de singurătatea dintre ei, visează să ajungă înapoi în brațele lui. Pășește și pașii în iarba albastră se aud asemenea unei lunecări de șarpe, merge strivind sub tălpi loviturile lui, târând după ea trena pânzei de păianjen în care se prinsese.

Conturul femeii căpătase străluciri de argint, rochia e un abur care o înfășoară, lacrimile rămase pe obraz sunt luciri de stele. La doi pași de ea, Max, destrămat în ceața luminii, pare ireal, o făptură străină ce își așteaptă femeia care, cu plânsul rămas o șoaptă, se agață speriată de chemarea lui, în timp ce el culege luna de pe cer și o ascunde în sânul nopții. În întunericul dintre ei nu îi poate vedea lacrimile de pe obraji și, cu pumnii încă strânși, o cuprinde în brațe, aducându-o lipită de el. Apoi palmele i se deschid lacome, căutându-i formele, mângâind urmele loviturilor pe pielea înfiorată de atingerea lui, și ea, captivă în pânza de păianjen, se lasă pătrunsă de aceeași veche plăcere.

Fii convins că noaptea, când pe autostrada asemenea unei comete despletite se desprinde o mașină și intră

LBRIS

We know
books

pierzându-se în întunericul de șoapte și frunze albastre de pe margine, nu e decât o stea căzătoare care va muri lipsită de strălucire în brațele pământului.